

חוק יסוד ישראל ייעודית

להרחבת התובנה העומדת בבסיס חוק היסוד המובא להלן ראה בקישור –
[הסכסוך הישראלי הערבי - חזרה אל תרבות המזרח התיכון הגנוזה](#)

הבידול האתני העומד בייסוד חוק מדינת הלאום היהודי

כדי להבין את הקושי שבחקיקת חוק יסוד מדינת הלאום היהודי, יש לחזור אל התנאי הבסיסי לקיום הלאומיות הישראלית - הקביעה אתנית כי יהודי הוא זה שנולד מאמא יהודיה. מכאן עולה הבידול האתני של העם היהודי משאר העמים, אותו רוצים יוזמי החוק לעגן בעזרת "חוק יסוד הלאום היהודי".

אלא שהבידול האתני הזה הוא גם הבעיה הרובצת לפתחו של חוק זה. מול הגדרה אתנית זו עומדים ערכי השוויון והבחירה החופשית, שהחברה הישראלית חפצה בהם וחרטה אותם על דגלה כמדינה דמוקרטית. ערכים אלו עומדים בסתירה לבסיס האתני היהודי המבדיל בין אלו שנולדו לאמא יהודיה לאלו שלא נולדו כך. מתוך כך כבר עשור רביעי לפחות מעת הקמתה של מדינת ישראל, ישנו ניסיון לקיים את הרוב היהודי הבנוי על הקביעה האתנית הנ"ל, אולם בלא לקובעה כקביעה ערכית וחוקית המבדילה בין זכויותיהם האזרחיות של אלו שנולדו לאמא יהודיה לבין אלו שלא נולדו כך. ניסיון זה, הוא המביא את אלו המעוניינים במדינת לאום יהודי, אך בלא שתחטא לערכים הדמוקרטיים, לחתור לויתור על חלקים שונים מארץ ישראל מפאת היישוב הערבי הגדול הקיים בהם ובכך לשמר את היות מדינת ישראל "מדינת היהודים", בלא לבצע הפלייה יזומה.

מדינת ישראל
תגדיר ותממש
את ההגדרה
הלאומית האתנית
הייחודית שלה,
באינטראקציה עם
לאומיות העמים
שסביבה

אולם דרך זו אינה יכולה להביא פתרון לבעיית הבידול האתני שביסוד מדינת היהודים, משתי סיבות.

1. היא אינה נותנת מענה למיעוט מתרבה של אינם יהודים בחלקים שיוותרו לאחר גזירת החלקים האחרים, ובעיית הרוב היהודי תעלה פעם נוספת בעוד כמה עשרות שנים (כגון באזורים המאוכלסים בצפיפות בתושבים ערבים ישראלים).
2. היא אינה מתמודדת עם ההבדלה המהותית שבין הזהות האתנית היהודית לבין זו הלא יהודית. גם אם תצליח חלוקת הארץ לבלום את בעיית המדינה הדו לאומית, הבידול המהותי האתני שגוזר עיקרון ההולדה מאמא יהודיה, משאר לאומי העולם, לעולם לא יוכל להתקבל על ידם. דרך זו גוזרת על ישראל בידוד מתמיד מחבר העמים, על כן, מהותית לא תוכל לשרוד.

מטעמים אלו, הצעת **חוק יסוד ישראל ייעודית**, המוצע במסמך זה, אינו מבוסס על הבידול האתני היהודי, אלא דווקא על החיבור והאינטראקציה הטמונים באתניות היהודית ביחס לעמים שאינם יהודיים ובראש ובראשונה עם עמי האסלאם. מסיבה זו מופיע החוק המוצע כ"**חוק יסוד ישראל ייעודית**" ולא כ"חוק יסוד מדינת הלאום היהודי". המושג "יהודי" הינו במהותו מושג

בדלני של הלאומית הישראלית ביחס לעמים שסביבה, בדלנות שכאמור אינה יכולה להתקיים כחזון לאומי של מדינת ישראל בקרב העמים.

בשלב הראשון מעגנת הצעת החוק את היסודות התרבותיים הנובעים מבניין הלאום היהודי דווקא מן היסוד האתני הנשי.

קיום הייסוד האתני היהודי וחזון תרבותו, מן היסוד הנשי:

התובנה הבסיסית העומדת בייסוד החוק המוצע היא, כי הקביעה האתנית (המעוגנת בהלכה היהודית האורתודוקסית), כי יהודי הוא אך ורק זה הנולד מאמא יהודיה, אינה קביעה אתנית או הלכתית בלבד, אלא ביטוי ליסוד בסיסי בצביון הלאומיות הישראלית, הרואה במעשה ההולדה כמחולל ההתפתחות, היצירה והחזון התרבותי. אם בעולם המערבי, המחשבה ורצון האדם, הם הקובעים הבלעדיים של תרבותו, הרי בלאומיות הישראלית, מעשה ההולדה הגופני, הוא המחולל המרכזי של היסוד התרבותי. חזון היצירה וכוח הפעולה, התרבותיים, האזרחיים, המדיניים ואפילו הצבאיים, מקבלת תרבות הלאום הישראלי, מתרחיש ההכלה הרחמי הנוצר בגוף האישה במעשה ההיריון (מכוח המגע שבין מקורות הקיום של האיש והאישה), המביא להולדה והתחדשות, מן המרחב הגופני אל כל מישורי העשייה והיצירה. תרחיש ההכלה הרחמי וההולדה המתחדשת בעקבותיו, מתקיימים תמידית אף לאחר ההולדה הגופנית בתוך המעגל המשפחתי שבין האיש והאישה, ובין האישה וילדיה, הן דרך מערכת הקשרים הגופניים והן דרך מערכת הקשרים הנפשיים שביניהם, ליצור מכוחם התחדשות ויכולת פעולה ויצירה, המצוידות תמידית במצפן הרחמי, הגורם להן להיות נאמנות למקור.

בסיס קיומה של מדינת ישראל, יושתת על ייסוד הנולדים מן האישה, לא רק במישור האתני אלא גם בתרגומו התרבותי.

מנקודת המוצא האיכותית הזו של הלאום הישראלי כלפי תרחישי ההיריון וההולדה הגופניים, מגיעה גם ההתייחסות המיוחדת כלפי המשיכה אל גוף האישה. אם התרבות המערבית מתייחסת למשיכה זו, כ"משיכה מינית", הרי תרבות הלאום הישראלית, רואה את המשיכה אל גוף האישה, כמשיכה קיומית תמידית של הנבראים אל רחם היוצרים. משיכה זו, מהווה המשכה של משיכת כוח כבידת האדמה את הנבראים כולם אליה. אם בתרבות המערבית נתפסת הכבידה, ככוח פיזיקלי, בתרבות הלאום הישראלי היא מקיימת את החיבור התמידי של הנבראים אל מקור היוצרים בתרחיש תמידי של הכלה אל רחם האדמה והולדה והתחדשות ממנה. האישה מהווה את המשכת תבנית ותכונת האדמה בצורת האדם.

זיהוי ערש התרבות הישראלית, במעשה ההיריון וההולדה שבגוף האישה ובתרחיש ההכלה וההולדה התמידיים אליה וממנה, מוביל להגדרת הזוגיות שבין איש ואישה, כזוגיות היחידה הלגיטימית בקיום הלאום הישראלי.

זוגיות

החיבור האישותי שבין האיש והאישה, הוא היחיד המאפשר את קיום תרחיש ההכלה וההולדה הרחמי. כל שאר החיבורים הזוגיים, הינם חיבורים הסכמיים שאינם נוגעים במקור הקיום. על כן, הם אינם מפרים ואינם יכולים להביא ליצירה ולהתפתחות מעבר למעגל הקיום בו הם הווים. מסיבה זו, יוזמת **חוק יסוד ישראל ייעודית**, רואה בזוגיות שבין איש ואישה כזוגיות היחידה הלגיטימית הנתמכת על ידי המדינה. כך גם תהליך הפונדקאות והאימוץ יתקיימו אף הם רק בהקשר לזוגיות זו, המבטיחה קיום תמידי של תרחיש ההכלה וההולדה הנשי.

זוגיות לגיטימית
תהיה רק זו
שבין איש
ואישה,
המסוגלת לקיים
תרחיש תמידי
של הכלה
והולדה

הדרכים לקיום ברית הזוגיות: זיהוי החיבור הזוגי כחלק בלתי נפרד מתרחיש ההכלה וההולדה הרחמי, מחייב שהפעולות להקמת ברית הזוגיות תהיינה תומכות מגמה זו. מעשה הקידושין, הנישואין והגירושין לפרטיהם, הינם פעולות המעוררות את אופן החיבור הזה, תומכות בו ומהוות כלי עזר להוצאתו אל הפועל. כל דרכי "ברית הנישואים" האחרות, הינן פעולות הסכמיות לקיום שיתוף בין בני הזוג ואין בהן בכדי לקיים את תרחיש ההכלה וההולדה המחויב בבסיס כל קשר זוגי במעגל התרבות הישראלית. על כן, יוזמת **חוק יסוד ישראל ייעודית** תאפשר מעמד רשמי במדינת ישראל אך ורק למעשה החיתון והגירושין האורתודוקסיים. כל דרכי ההתקשרויות האחרות, יחשבו הסכמיים פרטיים המחייבים את חותמיהם על בסיס רצונם בלבד.

חוק השבות

חוק השבות נגזר ישירות מאופי התרבות הישראלית המבוססת, כאמור, על מעשה ההיריון וההולדה הגופניים שבאישה והשפעת התרחיש הרחמי התמידי בתרבות זו לקיים התפתחות וחזון. מתוך כך, זכות כל יהודי לעלות לארץ ולקבל את אזרחות מדינת ישראל, תינתן אוטומטית אך ורק לאלו שאמם היא יהודיה. כל אלו הקשורים אל עם ישראל בקשרי חיתון או קרבת דם אחרת, יוכלו ליצור את חיבורם אל עם ישראל ומדינת ישראל אך ורק דרך הליך הגירות המובא להלן.

חוק השבות
ייחול רק על מי
שאימו יהודיה

הצטרפות אל הלאום היהודי

גזירת הלאום היהודי, דווקא מן האתניות הפיזית – מן הנולד מרחם האישה, משליכה ישירות על התנאים לקיום מעשה הגירות. כיוון שהשייכות ללאום הישראלי, אינה מתחילה מן האפיק הרחני, התרבותי או החברתי, אלא מן האפיק הגופני, אין ההצטרפות אליו יכולה להתבצע מתוך בחירה אישית הסכמית, אמנה חברתית, הליך משפטי או מעשה טקסי. מסיבה זו ייפסלו כל סוגי ה"גירויות" האזרחית, הרפורמית, הקונסרוטיבית וה"חברתית" שהינם כולם הליכים הסכמיים. ההליך היחיד הקביל במדינת ישראל על פי יוזמת **חוק יסוד ישראל ייעודית**, הינו הליך הגירות האורתודוקסי, שאינו יוצר קביעה משפטית, טקסית או אפילו "הלכתית", אלא פועל על מערכת הקיום הגופני, להבליט בה את הצד הנבדל של הגוף, שהוא הפן היהודי **הקיים בכל אדם**, על פני הצד החושי שבו, הוא הפן הגויי הקיים בכל אדם.

מעשה הגירות
יתקיים רק על
ידי בית הדין
האורתודוקסי,
הפועל את
הגירות דרך
אפיק הגוף

יכולת הבלטה זו הייתה קיימת בזמנים קדומים בידי בית הדין מכוח זיקתו אל הארץ. אמנם מעת סירוס כוחו, הוא אינו מסוגל לבצע זאת מכוח עצמו בלבד, אלא הוא נצרך לתמיכת הגר בקבלתו

את המצוות, שהינן השיקוף הביצועי, לתרבות הישראלית שמרחב השפעתה תלוי במעשים הפיזיים, ולא בקבלה ההסכמית.

מעבר מתרבות של שוויון לתרבות של השלמה

ביסוס הלאומיות הישראלית על יסוד האתניות הגופנית, מביא להדגשת השונות והייחודיות בין בני האדם ובין הלאומים. הקשרים בתרבות זו, הינם קשרים של השלמה ולא של זהות ושוויון. תפיסת בני האדם כשווים בהקשר הלאומי, הינה תפיסה השייכת לעולם הרוח והמחשבה, נטול הגוף. החלטה על הלאומיות האתנית, הינה גזר דין מוות לקיום טבע הלאומים וייחודיותם. מתוך כך תקדם יוזמת **חוק יסוד ישראל ייעודית**, את ביטול הפרשנות הרחבה של חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד חופש העיסוק. ערך השוויון יוחזר למימדי המקומיים.

קידוש ערך הייחודיות וההשלמה (ולא ערך השוויון המרדיד), בתרבות הישראלית, מוצא את ביטויו בחוק הייסוד המוצא, גם בשימור ליבת התרבות של הקבוצות השונות שבתוך מדינת ישראל.

תבוטל
ההרחבה שיצר
השופט ברק
לחוק יסוד כבוד
האדם וחירותו
וחוק יסוד חופש
העיסוק. ערך
השוויון יוחזר
למימדי
המקומיים.

שימור הליבה התרבותית של מרכיבי הלאום הישראלי השונים

תשמר הליבה התרבותית העצמאית של המגזרים השונים במרקם הלאומי, תוך העצמה עצמית של כל מגזר בתכני הליבה הייחודיים לו ויצירת השקות ביניהן. לא תכפה תוכנית ליבה חינוכית או לאומית כלשהי בתוך המגזרים היהודיים. כגון על המגזר החרדי. כך גם לא תיכפה תוכנית ליבה כלשהי על המגזר הערבי לסוגיו השונים. לא ינקטו צעדים ליצירת זיקה לאומית ישראלית כפויה של המיעוט הערבי, ללאום הישראלי, בתוכו הוא גר. כל זאת על מנת לאפשר אינטראקציה מקסימאלית בין המגזרים השונים, על בסיס תרבותם הם.

מן היסוד האתני הגופני של הלאום הישראלי וקשרי ההשלמה המאפיינים אותו, נגזר פוטנציאל הקשר גם עם הלאום הערבי.

תישמר הליבה
התרבותית של
המגזרים
השונים. לא
תיכפה תוכנית
ליבה כלשהי
עליהם.

ייסוד הלאום הישראלי, בקשר השלמה עם הלאום הערבי

בייסוד תרבותה, שותפה התרבות הישראלית עם התרבות האסלאמית הערבית, בחיבור של השלמה. הייסוד הרחמי הנשי הוא בסיס לקיום התרבות האסלאמית באופן קיצוני אף יותר מן האופן המופיע בתרבות הישראלית. אם בתרבות הישראלית הדיבור, הכתיבה והלימוד מהווים גורמים חיוניים בעוררות האדמה והגוף אל מעלתם, הרי אצל עמי האסלאם, טבוע היסוד הגופני באופן כה עמוק, עד שאינו נצרך כמעט לתמיכת הלימוד והחוקים הכתובים.

מכאן מגיעה הזיקה שבין היסוד הנשי של התרבות הישראלית לבין היסוד הנשי של התרבות האסלאמית. מצד אחד מחויב הלאום הישראלי את איזוקו עם התרבות האסלאמית, מתוך נטייתו לפנות אל עולם הרוח ולהתייחס אל הגוף והאדמה כאמצעים בלבד לקיומו. מאידך, חייבת התרבות האסלאמית את איזוקה עם התרבות הישראלית, מתוך שהתבססות תרבותה ביסוד

יקודם החיבור
המהותי שבין
הלאום
הישראלי
והאסלאמי.

הגופני, בלא הצד המושכל, מביא אותה להבעות קיצוניות (במיוחד בכל הנוגע למעמד האישה), המפספסות את עדינותו של עולם הגוף הרחמי ופעמים רבות אף מקעקעות אותו, מתוך לחץ הנובע מן התלות המוחלטת של תרבותם במעמד הפיזי. חיבורה של התרבות האסלאמית עם תרבות הלאום הישראלי, אמור להביא לה את העידון והרוגע שהיא זקוקה להם. בקשר ההשלמה הזה רואה "חוק יסוד ישראל ייעודית", את הבסיס למימוש חזון הלאום היהודי. כדוגמת הקשר הקדום שיוצרת שרה עם הגר להבנות ממנה, כך תלויות האתניות והתרבות הישראלית להגיע אל השלמתן, בחיבורן עם התרבות האסלאמית המקורית ולהפך.

הדגשת קשר ההשלמה בין התרבויות האתניות ובתוך כך, בין התרבות הישראלית לתרבות האסלאמית, מבליטה את צורך הייחוד והבידול שביניהן, כאינטרס של שתיהן, על מנת שתוכלנה להפרות האחת את השנייה.

ברמה הבין לאומית, יתבצע הייחוד והבידול בין הלאום הישראלי ללאומים הערביים, בגבולות שיוזכרו להלן. בתוך גבולות מדינת ישראל, תינתן העדפה ברורה וגלויה לבני הלאום הישראלי בכל הקשור בחיזוק והעמקת הקיום האתני הישראלי. הילודה היהודית תעודף וכן תעודד ההבדלה האתנית שבין שני הלאומים, הן בחינוך והן בהתיישבות. דווקא מתוך ההבדלה הזו, רואה הצעת החוק את היכולת לקיום האינטראקציה שבין הלאום הישראלי והלאומים הערבים שסביב מדינת ישראל בקשר של השלמה כאמור. את יסוד הסכסוך הישראלי הערבי, תולה יוזמת החוק, דווקא בניסיון להשליט את ערך השוויון כערך הבסיסי של מדינת ישראל תוך טשטוש היסוד האתני הגופני המשותף לשניהם והמבדיל ביניהם. טשטוש זה, הוא המביא לתגובת העוינות של הלאומים הערביים כלפי מדינת ישראל, מתוך חפצם להשלמה עם התרבות הישראלית דווקא על בסיס תרבותם האתנית המשותפת.

יאומץ עקרון הייחודיות, כתנאי להשלמה בין העמים. מתוך כך תקודם הפליה יזומה של המרקם היהודי בתוך גבולות מדינת ישראל בנושאים הקשורים לצביון הלאומי

גבולות וריבונות

הגדרת גבולות ריבוניים ברורים בין הלאום הישראלי והערבי, הינה חלק בלתי נפרד, מצורך בניית ייחודיות יסודות שני הלאומים וליצירת האינטראקציה שבין שניהם, שהינם כאמור אינטרס ישראלי ערבי משותף. גבולותיה של התרבות האסלאמית על פי **חוק יסוד ישראל ייעודית**, הינם במדינות הלאום שסביב מדינת ישראל. גבולותיה של התרבות הישראלית הינם בגבולות מדינת ישראל ההיסטוריים. מתוך שמירה על עקרון הייחוד וחזון ההפריה ההדדית, תוחל הריבונות הישראלית על כל חלקי הארץ שבשליטתה המדינית. בתוך גבולות אלו, לא יינתנו זכויות בחירה פוליטית למיעוטים שאינם יהודיים מעבר לאלו הקיימות כיום, או שינתנו זכויות הכפופות ליסוד העדפה האתנית היהודית בתוך גבולות מדינת ישראל, כפי שהובא לעיל.

תוחל ריבונות מלאה על שטחי מדינת ישראל כולה, כחלק מתהליך האינטראקציה עם הלאום הערבי שמסביב

לעומת השמירה האדוקה על ייחודיות הלאום הישראלי בתוך גבולות מדינת ישראל, ביחסים הבין לאומיים עם העמים הערביים שמעבר לגבולותיה, מובילה יוזמת **חוק יסוד ישראל ייעודית**, מגמה הפוכה לחלוטין.

העברת משקל הקשרים המדיניים, מן המערב אל העולם הערבי

קביעת יתד תרבותו וחזונו של הלאום הישראלי בקשר הדוק עם התרבות האסלאמית, מחייבת שינוי מגמה ביצירת הקשרים המדיניים והטייתו מן העולם המערבי לזה הערבי. היעדים המדיניים של מדינת ישראל, יקבעו על פי יוזמת חוק יסוד ישראל ייעודית, מתוך זיקת התרבות הישראלית לזו האסלאמית.

את שורש הסכסוך הישראלי הערבי והקיצוניות הדתית המופיעה בארצות האסלאם בשנים האחרונות, תולה יוזמת "חוק יסוד ישראל ייעודית", דווקא בריחוק שיצרה מדינת ישראל מן היסוד הנשי המשותף לה ולתרבות האסלאמית, ודבקותה בתרבות ה"שוויון" המערבית, המטשטשת את הגבולות שבין העמים. כישלון מדינות המערב להקנות לעמי האסלאם את הדמוקרטיה השוויונית כתרבות (להבדיל מצורת משטר), התחזקות ה"אביב האסלאמי" בקרב המדינות הערביות, והחלשות ההשפעה המערבית על מדינות האזור, הינם חלון הזדמנויות אדיר לשינוי וליצירת קשר בין מדינת ישראל ומדינות הלאום הערבי שלא דרך ערוץ התרבות המערבית, אלא דרך המכנה המשותף הקיומי שבין שניהם – יסוד תרבותם האתני הגופני. המגמה כאמור, לחזק בלאומיות הישראלית את יסודיות תרבות זו, ולהביא לאסלאם את קווי עידונה.

מרכזיות היסוד הגופני בתרבות הלאום הישראלי, מגמת ההשלמה הקיימת בין התרבות האתנית הישראלית והאסלאמית על בסיס תכונה זו, וצורך שיתוף הפעולה ההדוק הנגזר מכך בין שתי התרבויות, מביאים את יוזמת "חוק יסוד ישראל ייעודית", לנקוט עמדה ייחודית ולא שגרתית ביחס לנושא הר הבית.

הר הבית

את מרכזיות החומר, הצורה והמעשה הפיזי בעבודת המקדש, תולה יוזמת ישראל ייעודית, ביסוד התרבותי הקובע את זהות הלאום הישראלי מן הנולד מגוף האישה. מתוך היות הזיקה שבין התרבות הישראלית והאסלאמית בהקשר ליסוד זה, קובעת יוזמת חוק יסוד ישראל ייעודית, כי חיבור מדינת ישראל אל הר הבית ומימוש חזון המקדש, לא יגיעו מכוח השליטה הריבונית במקום, אלא מתוך העמקת ההכרה הציבורית, בגוף ובחומר כמחוללי תרבות וביכולת להגיע עם עמי האסלאם לקשר של השלמה. על כן, כפי שהקשר הקדום אל מקום המזבח, המתין עד למימושו על ידי דוד דווקא במעשה קניין מאת ארוונה היבוס, אף שכל מתחם ההר היה כבר בשליטתו הצבאית (מעת כיבוש עיר דוד), אף את תפיסת הוואקף בהר הבית, רואה יוזמת ישראל ייעודית, כתפיסת פיקדון המונעת מן הישות הישראלית את אחיזתה שם, עד שתגיע לקניין תרבותה והשלמתה עם תרבות האסלאם המקורית שסביבה!

יקודמו הקשרים
הלאומיים
והתרבותיים עם
עמי הלאום
הערבי, על
בסיס יסוד קווי
התרבות
המשותפים

הקרבה אל הר
הבית, תקודם
מתוך ההכרה
ביכולת הגוף
והחומר ליצור
קניין תרבותי,
בהסכמה
ובשיתוף פעולה
עם היסוד
הלאומי הערבי